

Nr. 7, efter som det nu efter den høitærede Ministers Udtalelser, saavidt jeg forstod ham, er blevet klart, at denne Foranstaltning, sigtende til en bedre Indretning af Lokalerne i Rigsdagen, for en væsentlig Del ikke vil komme til Udførelse, hvis dette Forslag vedtages, den Foranstaltning nemlig, som gaar ud paa, at Finantshovedkassens nuværende Lokaler rømmes og overgives til Landstinget, for at Landstinget kan faae de aldeles nødvendige Lokaler, det nu faaer. Jeg vil tillade mig at gjøre det høie Thing opmærksom paa, at dette Forslag fra Indenrigsministeren jo ikke er fremkommet efter hans Initiativ, men efter begge, baade vor ærede Formands og Landstingets Formands Andragende og meget indtrængende Indstilling til Regjeringen. -- Jeg har endnu en Bemærkning at gjøre om et Forslag, jeg glemte før, nemlig Forslaget under Nr. 57, hvor Krigsministeren har forlangt en Forhjælpelse af Remonteringsudgifterne. Det forekommer Mindretallet, at, forkaster man dette Forslag, har man dermed udtalt, at Summen er kalkulatorisk, og at Krigsministeren maa skaffe sig Hæftene tilveie, og om der saa kommer nogen Overstridelse, bliver det en Statsrevisions sag, eller ogsaa kan man hævde sin Grundsætning og sige: Ministeren skal holde sig til den bevilgede Sum, det er ikke det i Herloven fastsatte Hæfteantal, men den bevilgede Sum, som det kommer an paa; men saa maa man fornuftigvis ogsaa bevilge Krigsministeren de bevisligt nødvendige Penge. Dermed tror jeg, at jeg har gennemgaaet de Vædringsforslag, til hvilke Mindretallet har indtaget en særlig Stilling.

Wissen: Jeg skal med nogle faa Ord omtale det Forslag, jeg har tilladt mig at stille udenfor Vædringsforslagslisten til § 26. Jeg skal forudstille den Bemærkning, at det ingenlunde er Interesse for de store Verdensudstillinger, der har bevæget mig til at fremkomme med dette Forslag. Evertimod er vist den Anskuelse bleven mere og mere fremherskende, at jo oftere disse store Udstillinger gjentages, desto ringere blive deres reelle Betydning for de Diemed, de skulle tjene. Smidertid er det jo et Spørgsmaal og har ogsaa været nogen Tvivl underkastet i Finantsudvalget, om det netop nu burde være første Gang, at Danmark holdt sig tilbage fra Deltagelse, og navnlig har der været en overveiende Modvillie mod at lægge Sagen i Administrationsens Haand, saaledes at det blev Staten, der tog Initiativet og tog sig af hele Ordningen, idet man da ikke kunde være i Tvivl om, at Staten derved vilde paatage sig et Ansvar, som ogsaa kunde faae en pekuniær Betydning overfor mulige og vel endogsaa sandsynlige Overstridelser. Det var ogsaa derfor Tanken i Udvalget at vente med dette Spørgsmaals Afgjørelse til 3die Behandling, for at se, hvorvidt der da atter denne

Gang maatte være en saadan Interesse blandt private Mænd, at den kunde lede til, at der dannedes en privat Komite, overfor hvilken der da kunde blive Spørgsmaal om at yde et Tilskud, som dermed var affluttet. Smidertid har det jo vist sig mellem 2den og 3die Behandling af Finantsloven, at det saa langt fra er Tilfældet, at der tværtimod er fremkommet Udtalelser fra dem, som maa anses for at være om ikke de ledende saa dog de ordførende Kræfter for de Industridrivende, som gaa ud paa, at dersom en Deltagelse i Verdensudstillingen skulde finde Sted, saa maatte der dertil udtræves saadanne Bidrag fra Statens Side, som jo betydelig vilde overstrø det, der kunde være Tale om her at bevilge. Man maatte saaledes opfatte de Industridrivendes Udtalelse som et Vidnesbyrd om, at der ikke er den fornødne Interesse for Deltagelse i dette Foretagende for Industriens Vedkommende. Derpaa støttes jo for en væsentlig Del det af Udvalget stillede Forslag om nu ved 3die Behandling at lade hele Posten udgaa -- Smidertid er der til mig kommet endnu i den ellefte Lime en Meddelelse om, at der blandt Kunstnerne er særlig Lyst til at komme til at deltage i Verdensudstillingen, og at der eksisterer en konstant Komite, en Elags Representation for Kunstnerne, som er villig til at tage denne Sag i sin Haand mod et Tilskud fra Statens Side. Der er altsaa for dette indskrænkede Omraades Vedkommende den Betingelse tilstede, som fra Finantsudvalgets Side er stillet, nemlig, at man kunde staa lige over for en privat Komite, som bar Sagen frem mod Tilskud fra Statskassen. Det er mig vel bekendt, at der fra enkelte Sider er reist Tvivl om, hvorvidt det vilde være rigtigt at lade den danske Kunst alene være repræsenteret ved Udstillingen. Det er jo nemlig bekendt, at den danske Kunstskole har visse Giendommeligheder, som have gjort, at den kun er lidet forstaaet og derved ogsaa lidet anerkendt i Udlandet; men det forekommer mig, at netop dette Hensyn kunde være et Motiv til at tilveiebringe en saadan Prøve, en saadan Summenligning, som kunde bidrage til at rette de Feil, som den mangelfulde Forstaaelse viser vistnok maa være tilstede paa begge Steder; dels fordi Udlandet saa lidet kjender til den danske Kunsts Frembringelser, dels ogsaa fordi denne Kunst selv er inde paa Veie, som i en usornøden Grad skulle den fra den Udvilling, som foregaar i hele Europa. Jeg tror altsaa, at der for den danske Kunst baade var Noget at lære i Paris og ogsaa Noget at lære at tage sig i Agt for, og at dette vil være et Motiv til at faae en saadan Deltagelse bragt tilstede. Det er af disse Hensyn, og, som jeg haaber, i delvis Forstaaelse med de Ansuelser, som tidligere ere komne frem fra Finantsudvalgets Side, at jeg saa sent har troet at burde stille et Forslag, der endnu gjør det muligt, at